

Ngày Lễ Bức

Tác Giả: Lm Nguyễn Tám Tháng, S.J.
Thứ Ba, 24 Tháng 11 Năm 2009 23:13

Tôi chết được 25 năm rồi.

Hôm nay tôi trở lại thế giới lần thứ hai. Tôi gọi là Ngày Lễ Bức.

Sau khi chết được ba năm. Tôi trở về thế giới như cũ. Lần đó tôi kể trong tập sách Cô Đơn và Sự Đau, đau khổ khúc số 59. Ngày đó mà tôi không có hoa. Không có ai đến thăm tôi cả. Tôi đứng đó nhìn khắp sự vật dưới ánh sáng. Mọi sự vật đều có màu sắc, xám xịt hoàng hôn. Rồi tôi đi tìm kiếm phía sau hàng cây. Tôi còn nhớ rõ hôm nay trời không gió. Nghĩa trang im lìm. Sau ba năm tôi chết, vẫn còn ít người nhớ và cầu nguyện cho tôi. Nhưng không ai ra nhìn thăm tôi.

Tôi biết nếu tôi trở lại vào năm sau thì cũng thế. Thế nên tôi nhìn thấy cánh chuồn chuồn đậu trên một bông hoa nào đó. Không có gì khác biệt nên tôi không trở lại. Đến 25 năm sau. Một kẻ niệm咒 được biết đến. Ngày Lễ Bức.

Tôi đang đứng trong nghĩa trang, chợt tôi đứng nhìn thấy cách đây hơn 20 năm về trước.

Tên tôi vẫn còn. Tên được khắc vào mộ đá. Nhưng rễ cây mọc lên, đất bên ngoài. Mộ đá không còn sạch nữa ba năm sau khi tôi chết. Bây giờ sỏi sùi, mặt rễ xanh. Ngày xưa không có cây cỏ thế này. Họ trồng bao nhiêu? Cái nghĩa trang này bây giờ cũng khác. Ngôi mộ cũ mà tôi không còn. Họ bắt đem đi nơi nào mà bây giờ có một cái tên lạ hoắc.

Trên cành cây già, một loài côn trùng nào đó ríu rít kêu gọi mùa. Hôm nay cũng không có gió như lần trước. Nhưng chỉ có lá rụng. Nghĩa trang cũng yên tĩnh như ngày xưa.

Tôi nhìn xuống, nhìn xác tôi dưới đất sâu. Chỉ có quan tài gỗ mộc thế bao giờ? Đất sắp kín lại rồi. Đất dưới đó ấm áp. Có bùn sỏi sét. Nhìn quanh năm. Tôi không còn hình hài gì cả. Có những con trùng trườn qua trên khúc xương. Những ta bắt đầu trồng như xương. Thỉnh thoảng phôi thai, xương mọc lên, rồi những vật bắt đầu, bùn cát chôn vùi vào những kẽ nứt. Bắt đầu làm các xương không còn nữa. Chỉ có sự sống còn nguyên vẹn hơn cả.

Hai cuộc gặp gỡ to. Tôi nhìn xuống, chỉ có sự cũng giống như trăm nghìn chỉ có sự khác. Tôi không thể phân biệt được. Ngày còn sống, tôi bận khuôn mặt làn da. Nhìn kìa! Chỉ tuấn l sau khi chết. Nó rõ ràng. Ngày còn sống, tôi chỉ chú ý mái tóc. Tôi tìm cách nhuộm cho người ta thấy mình trẻ. Tôi bận khuôn mặt cái nhìn. Tôi muốn chinh phục. Bây giờ cái sự trẻ, trẻ, nhúc nhích lo ngại giun nào trong đó? Tôi đang nhìn tôi, tôi nhìn sang tất cả những xác chung quanh và tôi sợ. Tôi thấy xa lạ với chính mình. Hình hài thân xác tôi đây? Tôi đang mừng 25 năm, Lễ Bức sao? Còn đâu những lúc bận khuôn mặt những hoa nào, Chanel số 5 hay 8?

Tôi biết chắc là không có ai đến với tôi 25 năm sau. Tôi biết là không có hoa nào. Tôi không hỏi hỏi gì cả, tôi không chờ đợi gì cả khi trở về đây. Khi niệm 25 năm ngày tôi chết là của riêng tôi. Hôm nay tôi có thì giờ nhìn ngắm tôi và những gì xảy ra nơi đây.

Một góc kia, người ta đang khóc. Một đám tang đang chôn. Có linh mục mặc áo lễ. Lễ cũng có ca đoàn hát. Sao mà giống tôi 25 năm về trước thế. Hoa chung quanh, rồi mấy hôm nữa hoa sẽ rụng, người đi thuê làm về sinh hoạt hội đồng vào thùng rác.

Có những mặt bia không còn hình dung. Họ ra đi trước tôi lâu rồi. Có người mới chôn vài năm nay, có người mới năm, có người hai mươi năm, có người cả trăm năm. Ghê nhất là những người mới chôn. Ngôi mộ này của một người đàn bà. Chết đã tháng nay. Áo quần còn mới, những xác rõ ràng, lúc nhúc đòi hỏi. Chỉ có quan tài còn cứng, xác trong đó phồng căng, sình rữa. Tóc bết lại. Áo nhung và thớt kết dính chết lại. Những con dòi trong cỗ quan tài loang lổ nhiều vùng với lỗ chỗ. Đây cũng là hình hài tôi 25 năm về trước.

Ngày còn sống tất cả những người đang nằm đây xum xuê từng người tóc, mà bây giờ thế nào?

Tôi đi tìm xem ai là người trí thức. Không thấy ai cả. Chết được vài ngày, tất cả sự người đi ngủ ngủ hồi thối.

Tôi đi tìm xem ai là người nghèo. Tất cả chỉ là những mảnh nhúng nhúng dính bùn đen đất và toàn dòi bọ trong.

Tôi đi tìm xem ai là người giàu có. Không thấy ai cả. Tất cả đều trở nên trống không còn manh áo

che thân. Tôi không th y kim cßng, vàng bßc. Tôi tßng ngßi thân chôn theo, nhßng không, ngßi ta gißi hßt. Ngßi ta chß chôn xác thôi.

Tôi đi tìm xem ai là ngßi lúc sßng hß lên tißng phßi xây dßng Giáo Hßi thß này, phßi cßi tß Giáo Hßi thß kia. Không th y ai cß. Lúc đßng thßi, hß sßng chßt, ăn thua đß vßi nhau chß vì “bßo vß đßc tin.” Trong cái nghĩa trang này thân xác nào cũng hôi tanh.

Tôi lßi nhìn tôi đßi ngßi mß sâu.

Cái sß kia ngày xßa đã bao nhiêu suy nghĩ. Nhßng gißc mß y bay vß đâu? Còn đßi đó không? Trái tim ô mßp bao nhiêu tình cßm. Cái mùi tanh hôi nßng lên khi nó rßa ra.

Tôi lßi nhìn tôi đßi ngßi mß sâu.

Tôi nghe chung quanh tôi, trăm nghìn tißng đßng xßu xßu. Nhißu xác mßi chôn đßng rßa. Tißng nhßng con bß ăn vào xßu ngß. Nhßng xác chßt đßng xßy ra gißng tôi 25 năm vß trßc.

phßa kia, đám tang đã xong. Nhißu ngßi đßng xa mß đß có thß ra vß sßm hßn. Hß còn nhißu vißc phßi làm. Hß rßt bßn rßn. Hß không mußn ở đây lâu. Chißu xußng tßi rßt mau. Ngßi ta phßi vß. Xác mßi chôn nßm đó. Vài ngày nßa sß có ai đó tißc thßng đem hoa ra mß. Rßi ba năm sau không còn ai. Rßi 25 năm sau nßu trß vß đây cũng sß gißng tôi bây giß. Lßn lßt ra đi theo con đßng đó. Gißng nhau.

Bß nghĩa trang, tôi đi tìm lßi con đßng tôi đi năm xßa. Phßn lßn còn đó nhßng chß này mßi hßn thì chß kia cũ kß đi. Nhißu tòa nhà bß trßng hoang phß. Tôi không còn gßp mßy ngßi quen. Mßt vài ngßi tôi tìm mãi mßi thßy. Vì hß thay đßi quá nhißu rßi. Hß chßm chßm, đau yßu. Hß lßn thßn. Cái thß gißi 25 năm vß trßc không còn. Đßt trßi còn đó. Mßt trắng vßn thß. Cß gió bißn và mßu xanh cßa sóng nßa. Nhßng con ngßi và thß gißi lúc hß trß hßt rßi. Đßi hß bây giß ai cũng lßm lßi. Tôi đßng nhìn hß mà không mußn hßi chuyßn vì bßt hß nhß lßi nhßng thßng ngày quá xa. Bây giß hß chß mußn thßm lßng sßng qua ngày thôi. Vài ngßi sót lßi trong vißn đßng lão, lßng lß. Ngßi tôi quen ngày xßa, chßt hßu hßt rßi.

Nh ng t  th  cũ, t m hình năm x a sau khi tôi ch t, có vài người gi  nó ít năm. Đến lúc h  ch t thì k  sau đ n phòng không biết tôi là ai. T t c  vào thùng rác sau khi người đó ch t ít ngày. Bây giờ tôi không còn d u v t là bao.

Tôi đi tìm nh ng chủ nghĩa ngày xưa tôi h c. Vật v  toan tính. Ngày  y nuôi bao nhiêu m ng m    mi ng b ng ra tr  ng. B m vào tên tuổi mu n xã hội t ng ban. C n treo t m b ng   n i làm việc. Ch p chung t m hình v i nh n v t tiếng tăm. Bây giờ ch  còn gì.

Đ  25 năm r i, t t c  đ  dùng c a tôi đã bi n m t. Chiếc xe ngày xưa tôi đau buồn vì tr y v t s n. Ngày  y không dám cho người khác m  n, tôi lau chùi th t bóng. Bây giờ là b i rác ở đâu? Tôi đ ng đây nhìn  i cuộc đ i. T t c  qua đi nh  con gió tho ng mà sao ngày  y lòng tôi b n ch n, lo  ng, ti c nuôi nh ng th  này th .

Tôi đi tìm nh ng công trình tôi đ  đi. Người đ  công trình này, người đ  công trình kia. Tôi đ  đi nh ng bài di n văn. Ai còn nh ? H  quên ngay khi tôi r i cái mai-c -ph n c  mà. Ngay khi ra kh i phòng h p, ngay m y phút sau. Vậy mà hôm nay tôi đi tìm nó nh  m t công trình đ   i sao? Gi t mình. Tôi th y mình quá ng  ng n. V y tôi đi tìm gì hôm nay? Còn gì không? Ngay c  nh ng người tôi quen biết cũng không còn, thì tôi còn gì? Ai mà gi  nh ng k  ni m c a tôi khi h  không biết tôi là ai?

Tôi không ng  ngày   b c này bu n t  h n ngày tạo m   n th  nh t. Ngày  y sau có ba năm tôi ch t. Đ ng m t mình ngoài nghĩa trang, không có ai ra m  tôi nh  hôm người ta ch n tôi. Nh ng ngày  y tr  v  tôi còn nhìn thấy nhiều bóng hình tôi quen. Tôi còn g p vài t  th  tôi vi t cho h . Có k  còn gi  t m hình tôi.  n này hoang vu quá. Tr ng tr i. Ngày 25 năm L B c mà v ng th t v ng.

Bây giờ tôi hi u, Ngày L B c là c a chính mình. M t mình mình thôi.

Nhi u đ u ch t r i m i th y r . Lúc s ng sao tôi không nhìn thấy. Ch ng h n nh  tôi băn khoăn làm sao đ   i công danh cho đ i. Đ i ch  c n gì tôi. C n hay không, tiếng kêu c a m t cánh ve trong chi u hè tr ng tr i m nh m ng? Ch ng h n nh  tôi lo  ng ngày mai ra sao, tôi phải tích góp bao nhiêu cho đ ? Bây giờ th y quá r  r i, ngày mai, t c là bây giờ tôi đang đ ng đây. Trong nghĩa trang người ta không không còn nhan s c, người ta không c n ch   .

Ngày Lễ Bức

Tác Giả: Lm Nguyßn Tßm Thßng, S.J.
Thứ Ba, 24 Tháng 11 Năm 2009 23:13

Nếu bây giờ sống lại kiếp ngßi, tôi sẽ rong chơi, tôi sẽ ca hát vui sướng xanh, tôi sẽ vui mây trời cho trái tim tôi bao dung. Nhưng trời quá rßi.

Tất cả những gì nhìn thấy đều không mang theo đức khi tôi chết. Sơn phßn. Sßng hißp. Cũng không phải tất cả những gì thußc tinh thần là mang theo đức đâu. Những điều thußc tinh thần như tình yêu, lòng thù ghét, niềm kiêu hãnh, sự ghen tß, giận dữ, bao dung cũng tùy đó. Chỉ những gì tinh thần mà thußc về Đức Kitô mới tồn tại.

Như vậy cuộc đời ngßi ta phải bỏ lại tất cả 98 phần trăm. Chỉ có hai phần trăm mang theo là tình yêu Chúa và bao dung với ngßi đời.

Lúc sống, tôi quá vui vẻ cho 98 phần trăm cái không mang theo đức. Hôm nay nhìn lại trong ngày kỷ niệm 25 năm tôi chết. Trời vui tìm lại những bổn bổ đã đi qua. Chỉ còn gì. Nếu tôi đức sống lại, tôi sẽ sống như thế nào?

Hãy mình vui thôi, chỉ tôi biết, quá trời rßi.

Đúng tôi đi, bây giờ lại vui nên chỉ mất mình, mình đi. Tôi lại như lòng: Đúng tôi đi mất mình.